

O călătorie spre centrul Pământului

După capodopera lui
Jules Verne

Ilustrații de
Francesca Rossi

Traducere de
Mihaela-Adina Eros

București, 2019

mare grabă înainte de prânz. Nu știam de ce era așa de agitat.

În dimineața aceea, spre surprinderea mea, unchiul meu, profesorul Lidenbrock, a sosit acasă în

Povestea aceasta a început într-o duminică dimineată, în mai 1863, în casa noastră din lemn și cărămidă, situată într-unul dintre cele mai vechi cartiere din Hamburg.

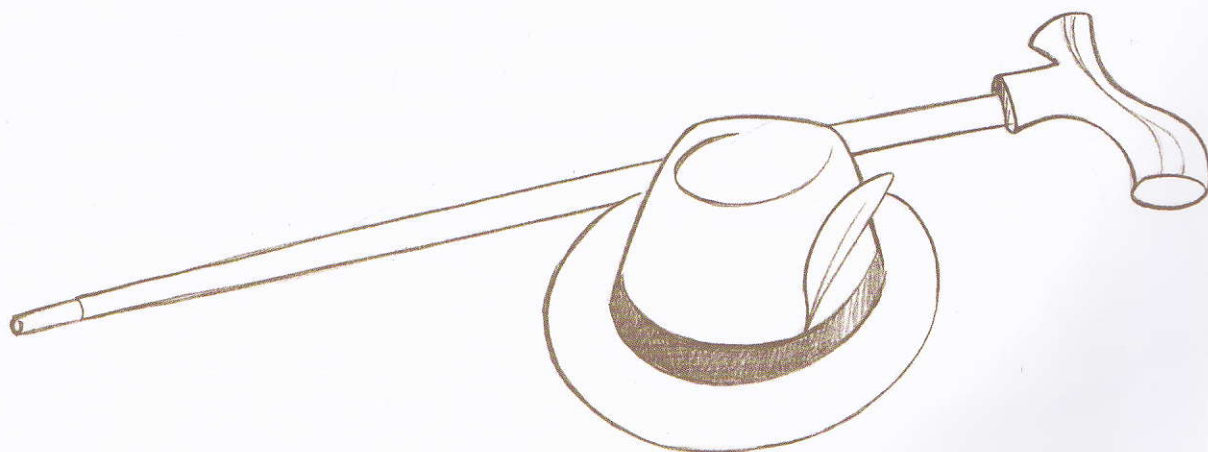
Era una dintre cele mai deosebite case de pe strada unde locuiam, Königstrasse. De fapt, casa era ușor de recunoscut, deoarece era înclinată ușor într-o parte și dădea impresia că este gata-gata să se prăbușească peste capetele trecătorilor. Pentru a completa această imagine, un ulm bătrân părea să fie încastrat în fațada casei și făcea parte din casă până într-atât, încât primăvara trebuia să ai grijă atunci când deschideai ferestrele; altminteri, te trezeai cu mugurii dând năvală în cameră.

Acolo locuia unchiul meu, profesorul Otto Lidenbrock. Pentru mine era un om cu totul deosebit și în ochii lumii era un ilustru savant, cunoscut în toată Germania pentru studiile sale referitoare la minerale și roci.

În dimineața aceea, spre surprinderea noastră, a sosit acasă în mare grabă înainte de prânz, ceea ce a indispus-o nespuse de mult pe Martha, bucătăreasa, pentru că mâncarea nu era gata. Nu știam de ce era așa de agitat unchiul meu, dar pentru că știam mai bine decât oricine altcineva cât de imprevizibil era și cât de iute își pierdea cumpătul, m-am gândit că era mai bine să mă duc în camera mea și să aștept să văd ce urma să se întâmple. Abia închisesem ușa când unchiul meu și-a trântit pălăria cu pană și bastonul pe masă și m-a chemat plin de nerăbdare în biroul său nu o dată, ci de două ori.

– Axel, Axel, de ce nu vii încoace când te chem?

De vreme ce ideea de a mă ascunde în camera mea nu s-a dovedit a fi una atât de bună, nu aveam încotro, trebuia să mă supun unui ordin așa de aspru.

Martha a fost de acord cu mine în privința aceasta.

– Domnule Axel, nu l-ați auzit pe unchiul dumneavoastră? Vă cheamă, mi-a spus ea.

– Ba da, l-am auzit, Martha. Dar ce Dumnezeu vrea la ora asta? am întrebat eu uimit.

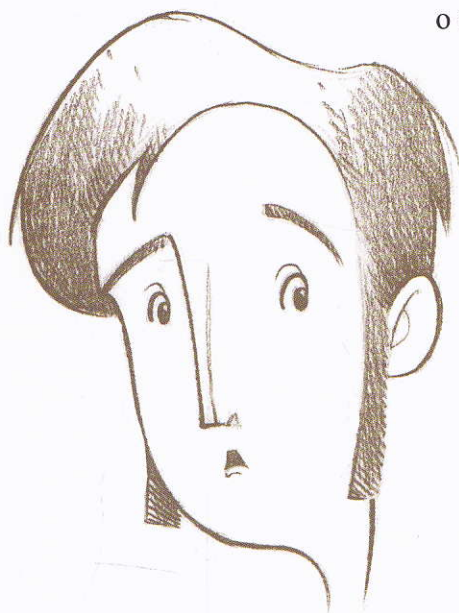
– Domnule Axel, vă rog, dacă profesorul vă întreabă de masa de prânz, încercați să-l faceți să înțeleagă că e prea devreme și nu este încă gata! Însă, pentru numele lui Dumnezeu, nu-l înfuriați. Vorbiți-i calm, așa cum faceți de obicei, altminteri o să iasă un adevărat scandal, a spus biata bucătăreasă, aproape implorându-mă.

– Nu-ți face griji, Martha, sunt sigur că unchiul nu e așa nervos din pricina prânzului. Mă duc să văd ce se întâmplă.

– E bine așa, domnule Axel, duceți-vă, duceți-vă. Eu o să mă întorc la bucătărie.

Martha avea dreptate să fie așa de îngrijorată din pricina comportamentului imprevizibil al profesorului. Nu era un om rău, Doamne ferește! Numai că avea un caracter ciudat, care-l făcea să nu prea poată să se înțeleagă cu persoanele în compania cărora se afla și nu îngăduia niciun fel de comentarii legate de ideile lui. La urma urmei, el era un savant faimos, cu vaste cunoștințe, așa că în cea mai mare parte a timpului el avea dreptate și ceilalți greșeau și asta era situația! Studenții lui știau asta așa de bine. Singura lor satisfacție era atunci când unchiul meu, în timpul lungilor lui cursuri, devenea cu adevărat comic, fără voia lui, desigur.

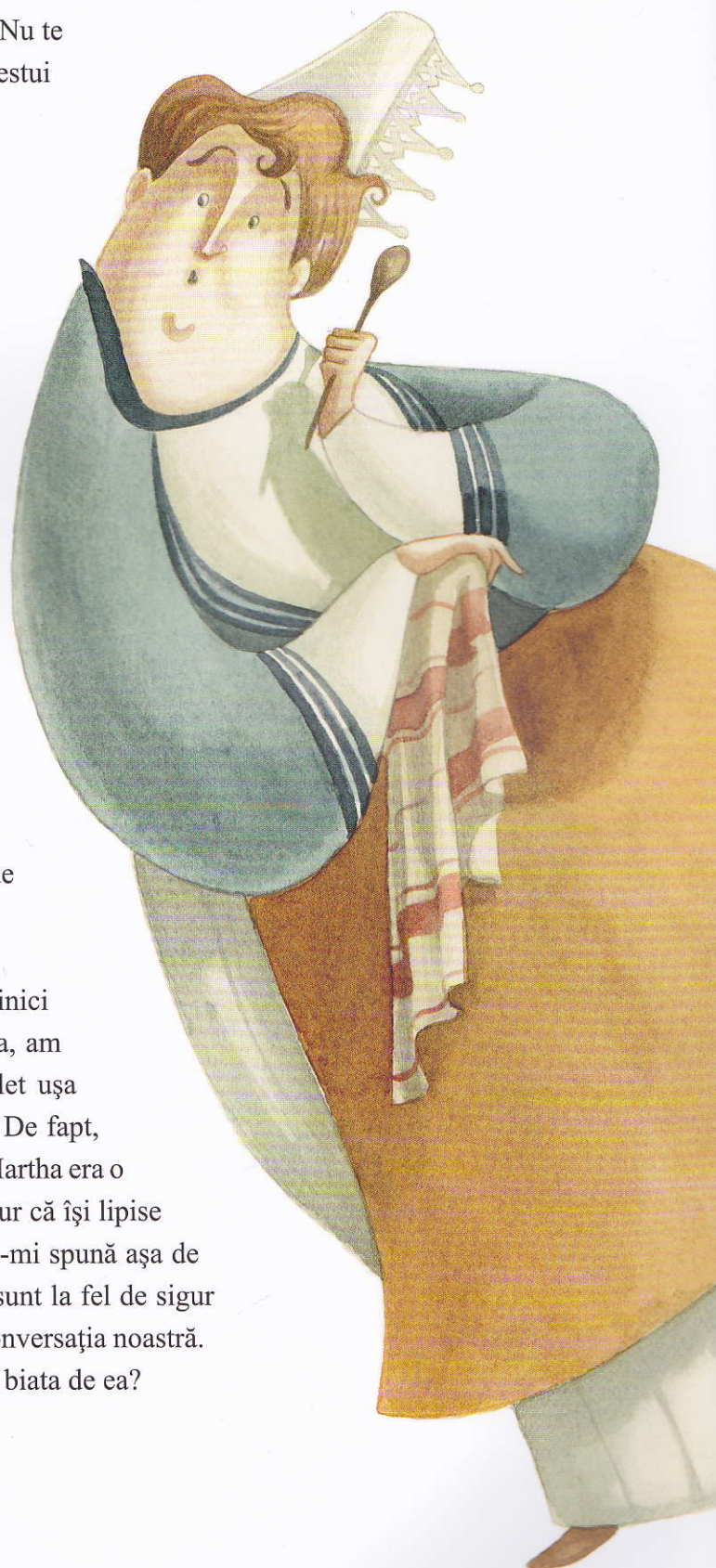
Știți, avea o problemă cu pronunția, care era vizibilă mai ales atunci când vorbea despre anumite minerale și roci cu nume complicate. Și atunci când nu reușea să le rostască corect, devenea

nervos și apoi se înfuria de-a binelea. Nu te puteai abține să nu zâmbești în fața acestui spectacol ciudat.

Locuind cu el, am devenit și eu pasionat de studii mineralogice atât de mult, încât am ajuns în scurtă vreme asistentul lui la experimentele de laborator. Era cât se poate de firesc să fiu influențat de entuziasmul unchiului meu față de descoperirile pe care le făcea. Ca asistent al lui, aveam acces la o cantitate imensă de minerale extraordinare și am învățat chiar multe pe tema asta. Singura dificultate reală pe care o aveam era să mă obișnuiesc cu comportamentul lui uneori brutal și trebuie să mărturisesc că, în ciuda faptului că îl cunoșteam de multă vreme, uneori asta constituia o îndeletnicire obositoare și imposibilă.

Revenind la povestea acelei duminici ciudate, după ce am vorbit cu Martha, am avut impresia că nu închisese complet ușa atunci când se întorsese la bucătărie. De fapt, din pricina faptului că draga noastră Martha era o persoană destul de curioasă, eram sigur că își lipise urechea de ușă să asculte ce dorea să-mi spună așa de grabnic excentricul meu unchi. Însă sunt la fel de sigur că ea nu a înțeles niciun cuvânt din conversația noastră. Și cum să înțeleagă, la drept vorbind, biata de ea?

Când am intrat în biroul unchiului meu, unde erau catalogate și păstrate mii de minerale, l-am văzut cufundat în lectura unei cărți care îi era în mod clar foarte dragă. Printre altele, unchiul meu era și un mare admirator al cărților rare și cea pe care o ținea cu atâta grijă în mâini trebuie să fi fost una dintre ele. Era foarte veche, într-o condiție nu prea bună și avea o copertă gălbuie de piele, cu un semn de carte demodat, care era marcat de vreme.

– Axel, vino să vezi ce am găsit! a spus el cu mare entuziasm.

Trebuie să mărturisesc că eu nu vedeam nimic extraordinar la cartea aceea, însă mi-am păstrat părerea aceasta pentru mine: „Axel, de ce nu te prefaci, pentru a nu-l dezamăgi?”

– Splendid! am spus eu.

– Am găsit volumul acesta în librăria mea preferată. Este o adevărată capodoperă datorită modului extrem de iscusit în care a fost legat. E vechi cam de 700 de ani, însă cu siguranță că nu arată deloc așa de vechi. Nu ești de acord?

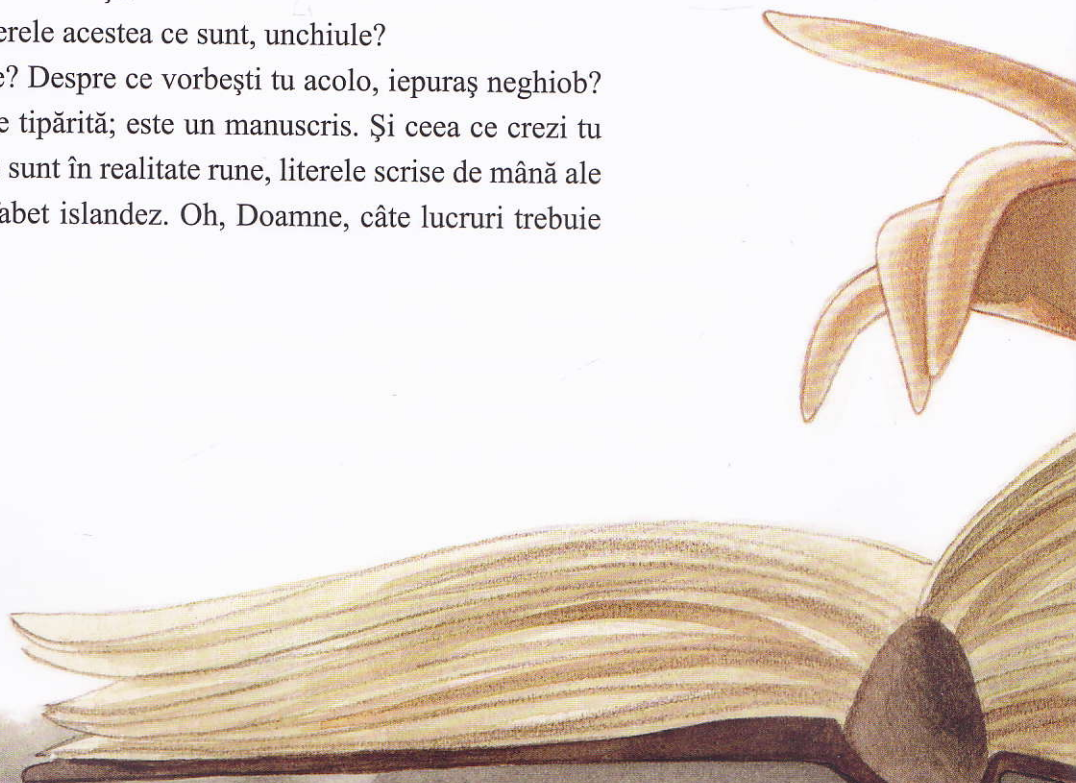
– Și despre ce este, unchiule?

– E o lucrare originală, saga prinților scandinavi care au domnit în Islanda înainte de secolul al XII-lea. Titlul său este *Heimskringla* și a fost scrisă de faimosul istoric islandez Snorri Sturluson. Cu siguranță că trebuie să știi de el!

Am făcut tot ce-am putut să ascund faptul că nu știam nimic pe tema aceea și m-am prefăcut a fi interesat de personajele ciudate din interiorul cărții.

– Și caracterele acestea ce sunt, unchiule?

– Caractere? Despre ce vorbești tu acolo, iepuraș neghiob? Asta nu e o carte tipărită; este un manuscris. Și ceea ce crezi tu că sunt caractere sunt în realitate rune, literele scrise de mână ale străvechiului alfabet islandez. Oh, Doamne, câte lucruri trebuie să-ți explic!

Vorbeam pe un ton destul de prietenesc când unchiul meu s-a apucat să examineze foarte atent manuscrisul și un pergament mic și zdrențuit – care pesemne că fusese în manuscris cine știe de când – a căzut pe podea. Uimirea unchiului meu la vederea acelei comori secrete era așa de mare, încât mi-am dat seama că documentul acela vechi era într-adevăr valoros.

A desfăcut pergamentul acela uzat cu cea mai mare grijă, dezvăluind caractere și simboluri care erau încă și mai ciudate decât acelea pe care le văzusem în paginile manuscrisului antic. Unchiul Lidenbrock a rămas tăcut preț de câteva clipe, timp în care încerca să afle cât de important era acel mister.

Apoi mi-a explicat că, fără îndoială, caracterele acelea erau rune, însă erau aranjate în așa fel încât nici măcar el nu le putea înțelege. Așa că a tras concluzia că acesta era un pergament codificat, ceea ce a făcut ca mie să mi se pară încă și mai misterioasă acea învâlmășeală de neînțeles.

Nici măcar anunțul bucătăresei că supa era gata nu a fost suficient pentru a-l determina pe unchiul meu să renunțe la intenția lui de a descifra într-un fel acel mesaj ciudat. Și ca unchiul meu să sară peste masa de prânz era o problemă într-adevăr serioasă.

A trebuit să mă resemnez să renunț și eu la masă, pentru că mi-a dat imediat o foaie de hârtie și un condei și m-a rugat să notez ce urma să-mi dicteze el. Nu știu cum a făcut, însă a reușit să găsească un mod de a interpreta semnele acelea care pentru mine erau de neînțeles și dorea să-l ajut să-și noteze ideile în scris.

Iată și primul indiciu: analizând o pată de cerneală cu ajutorul unei lupe, a reușit să descifreze cuvintele *Arne Saknussem*,

numele unui alchimist islandez

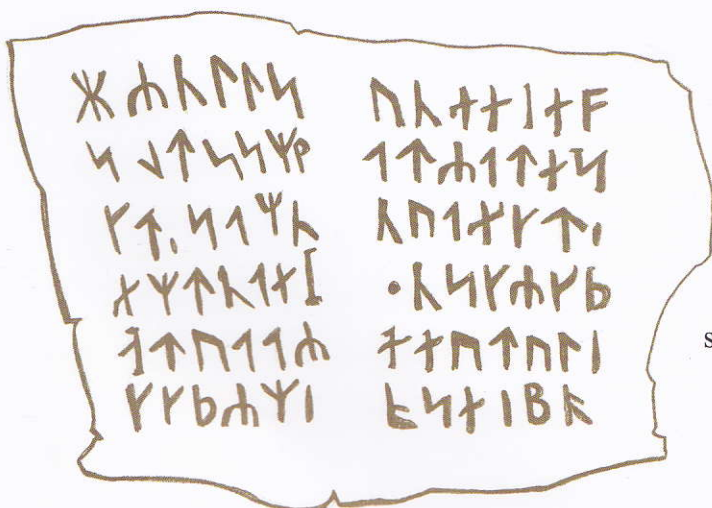
care trăise cu cel puțin

300 de ani înaintea noastră.

Datorită acestui detaliu,

unchiul meu era convins că mesajul fusese scris în latină.

Însă tot nu era în stare să înțeleagă sensul lui. A căutat cu orice preț o

soluție, dar faptul că n-a fost în stare să găsească niciuna l-a dezamăgit așa de mult și l-a înfuriat așa de rău, încât a ieșit pe neașteptate din casă să ia o gură de aer proaspăt.

În timpul absenței lui, am încercat să mă ocup de altceva, dar gândul legat de dificultatea rezolvării misterului acelu pergament era așa de puternic, încât m-am hotărât să mă mai uit încă o dată la el. Mi-am dat seama dintr-o singură privire că literele acelea, grupate într-o anumită ordine, formau cuvinte latinești care aveau un sens clar. Le-am transcris, cu toate că nu le știam sensul.

De îndată ce s-a întors unchiul meu, i-am dat foaia cu soluția mea. Ochii i s-au luminat! Mesajul acela era despre locuri secrete din Islanda; așa că a încercat să-mi explice sensul cu o hartă în mână. Era așa de emoționat, încât îi tremura glasul.

